

Bayer Zsolt: Választás előtt 2. rész – A generációkról

2026 április 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Gyertek, normális fiatalok! A haza számít rátok, ezeregy száz év története és hagyománya benneteket vár.

Már szóltam erről! eleget, nem ismétlem meg, csak összefoglalom: a mai fiatalok, az úgynevezett Z generáció

dédszülei át- és túléltek két világháborút, egy tanácsköztársaságot – a legsötétebb patkánylázadást –, Trianont, iszonyatos Rákosi-diktatúrát, '56-ot, annak leverését, egy kezdetben bosszúálló és iszonyatos Kádár-diktatúrát, ami idővel „puha” és velejéig hazug diktatúrává változott, fáztak, éheztek, nyomorogtak, részük volt kitelepítésben, deportálásokban, fogságokban, felépítették kétszer a semmiből az országot, mindeközben családot alapítottak és három-négy gyermeket vállaltak, akiket fel is neveltek tisztességben. A nagyszülei már „csak” a második világháborút csinálták végig és mindazt, ami azután következett, és ők is családot alapítottak és felneveltek egy vagy két gyermeket. A szülei (mi) már soha nem fáztak, nem éheztek, nem volt osztályrészünk csak a kádári világ. És most itt a Z generáció, amelynek egy része ma kint üvölt a tereken, hogy „minden elviselhetetlen” és „mocskos diktatúrában” él.

Igen.

A nehéz idők erős embereket szülnek. Az erős emberek könnyű időkben teremtenek. A könnyű idők gyenge embereket szülnek. A gyenge emberek pedig nehéz időkben hoznak el.

Itt tartunk most.

Most, a szemünk előtt lép a színpadra egy generáció, amelyik soha életében nem szembesült semmilyen valódi nehézséggel, problémával, soha nem tapasztalt meg semmilyen diktatúrát, nem fázott, nem éhezett, nem rettegett – és egy részük teljesen elhülyült. S mert elhülyült, pótcselekvésekbe menekül.

Ők azok, akik az aszfalthoz ragasztják magukat, ők azok, akik leöntik paradicsomlével az emberiség legnagyobb alkotásait, hogy így „tiltakozzanak” valami ellen. Ők azok, akik hétfőre kitalálják, hogy nemet akarnak váltani, és a teljesen elhülyült társadalom készségesen asszisztál nekik mindehhez. Ők azok, akiknek legnagyobb problémájuk, hogy fiúk-e vagy lányok, heteroszexuálisak-e vagy homoszexuálisak (vagy is-is), nekik van hetvenkétféle nemi identitásuk, ők a zöldek meg rózsaszínek meg szivárványszínek, és nekik vannak ilyesféle problémáik – nagyon figyelj, mutatom:

„Bár a jogosítvány sokáig a felnőtté válás egyik legfontosabb szimbóluma volt, ma egyre több fiatal számára sokkal inkább szorongásforrást jelent, mintsem felszabadító élményt. Egy friss kutatás szerint a Z generáció tagjai közül sokan nem is a száguldástól, hanem az egészen hétköznapi autós helyzetektől – a párhuzamos parkolástól, az emelkedőn való elindulástól vagy akár egy defektes kerék cseréjétől – rettegnek, és ez a félelem akár a karrierlehetőségeikre is hatással lehet. [...]

A Z generáció tagjai – akik már beleszülettek a digitális világba, és magabiztosan mozognak az online térben – sok esetben meglepően bizonytalanok a vezetés terén. Bár többségük már jócskán átlépte a jogosítványszerzés korhatárát, sőt sokan rendelkeznek is érvényes engedéllyel, mégis gyakran rettegnek attól, hogy autóba üljenek. A vezetésfóbia vagy amaxofóbia ráadásul nem feltétlenül csak a nagy balesetektől való félelemből fakad, sokkal inkább a hétköznapi, rutinszerűnek tartott manőverek tényleg leküzdhetetlen akadályok.

Hétköznapi szituációk tartják rettegésben a fiatalokat.

Egy, a **Tempcover által készített felmérés** pontosan erre a jelenségre világított rá. A kutatásban 2000 fiatalot kérdeztek meg arról, mely vezetési helyzeteket érzik a legfélelmetesebbnek. Az eredmények azt mutatják, hogy a szorongás sokszor nem is a forgalom sűrűségéből vagy a sebességből ered, hanem az olyan alapvető technikai feladatokból, amelyek korábban a mindennapi autóhasználat részének számítottak.

A legnagyobb félelmet a defektes kerék cseréje jelenti.

Már a gondolat is pánikot kelt sok fiatalban, hogy az út szélén, elakadásjelző háromszög mellett, idegenek tekintetétől kísérvé kellene a kereket lecserélniük. Ez a helyzet ugyanis nemcsak technikai tudást igényel, hanem magabiztosságot és problémamegoldó képességet is – olyan készségeket, amelyek hiányát sokan tényleg fájdalmasan élik meg. Szorosan a lapos kerekek mögött következik az autó bebikázása lemerült akkumulátor esetén. A kábelek csatlakoztatása, a megfelelő sorrend betartása sokak számára misztikus, veszélyes műveletnek tűnik.

A párhuzamos parkolás is külön fejezetet érdemelne a modern városi szorongások kézikönyvében. A felmérés

szerint a fiatalok közel fele inkább messzebb parkol, és vállal tíz perc sétát, csak hogy ne kelljen két autó közé bepréselnie saját járművét. A mögöttük türelmetlenül várakozó sofőrök, a dudálás lehetősége, a járdaszegélytől való félelem mind hozzájárul ahhoz, hogy ez az egyébként tanulható manőver sokak számára szinte rémálommá válik. Hasonlóan komoly stresszforrás az emelkedőn való elindulás is, amikor a kuplung, a gáz és a fék finom összhangja szükséges, hiszen egy apró hiba, és az autó visszagurulhat vagy éppen lefulladhat.”

Ne nézz félre, ember! Nekik ez a nehézség!

ők „amaxofóbiások”, és majd’ belepusztulnak, ha kereket kell cserélni vagy be kell állni két parkoló autó közé. És igen, nekik írják azokat az „életmód cikkeket” a velük egykorú vagy náluk kicsit idősebb idioták, hogy hogyan kerüljék el az „ünnepekkel járó stresszt”, hogyan „szabaduljanak meg” a karácsonyi és húsvéti szokásoktól és „családi elvárásoktól”, egyáltalán, hogyan „szabaduljanak meg” a családtól magától, nekik okoz rettenetes nehézséget az óraátállítás, majd’ belepusztulnak szegények ebbe is, figyelj, mutatom:

„A nyári időszámításra való átállás sokaknak gondot okoz. Megosztanak a vélemények arról, hogy valójában van-e még létjogosultsága ennek a procedúrának, tekintve, hogy sokaknál napokig, hetekig tartó kellemetlenségeket is előidézhetnek. Mindenki a jetlagtól szenved?”

Felmérések bizonyítják, hogy a nyári időszámításra való átállás fizikális és **pszichés stresszt** okoz. »És ez még hetekkel a téli-nyári átállás után is növeli a **szívinfarktus** kockázatát« – magyarázza Till Roenneberg, a Münchener Egyetem Kronobiológiai Központjának professzora.

A felmérés adatai jelzik, hogy az a 60 perc, amitől az óraátállítás megfoszt minket, jelentősen megterheli szervezetünket, és kizökönt megszokott ritmusunkból. A kereken 2800 résztvevő által kitöltött, nem reprezentatív kérdőív alapján a résztvevők 59 százalékát terheli meg a nyári időszámításra való átállás. [...]

A hirtelen átállás valóban nagyban befolyásolja életritmusunkat, miután ezt főként az határozza meg, hogy mennyi fény jut a szemünkbe. Mint tudjuk, a látószervek saját fényérzékeléssel rendelkeznek. A fényvel kapcsolatos információk közvetlenül egy kenyérmorzsá-nagyságú idegköteghez kerülnek, a szuperkiazmatikus magvakhoz (SCN), melyek közvetlenül a két látóideg keresztezési pontja mögött helyezkednek el: ez az ún. »Master Clock«, ami a központi átállító, ami lehetőleg minden egyes testi sejtet összhangba hoz az éves és napi idővel.

»Így tehát nem egy órával, hanem három héttel korábbra lépünk vissza« – magyarázza Roenneberg. Ez pont annyi idő, amennyire a Napnak szüksége van ahhoz, hogy aktuális állását elérje. Egy másik hasonlattal élve: »Az időátállítás kronobiológiailag megfelel annak, mintha Berlinből Dél-Marokkóba utaznánk« – mondja Roenneberg. Ez jobban megmagyarázza a dimenziókat, mint ha egyszerre csak vetnénk egy pillantást az óránkra.

A szociális jetlag életünk része?

Mindemellett az óraátállítás egy további problémát is felerősít, ami sokkal fontosabb és egész évben fennáll: a németek 80 százaléka »szociális jetlag«-ben él. Roenneberg a jelenséget így nevezte el. Ez egyszerre azt jelenti, hogy nem a belső órájuk szerint élnek. Mert az SCN mellett, ami a szervezet működésének ritmusát a nappali fényvel hozza összhangba, minden embernek saját, genetikailag meghatározott életritmusa van.”

Hát nem óriási? Szegények itt élnek, ebben a „szociális jetlagban”, alig lehet elviselni, bezzeg a dédnagyapjuk még nyugodtan pihenhetett a Don-kanyarban, a lövészárookban, mínusz negyven fokban, és nem kellett átállítania az óráját.

Hallatlan, mi mindent kell elviselnie ennek a szegény, szerencsétlen generációnak. És igen, ezek egy része üvölt ma a téren, hogy „mocskos diktatúra”.

Cinikus vagyok és kétségbeesett. De tudom, nem mind ilyen. Sőt, meggyőződésem, hogy ennek a generációnak is csak a kisebbik része ilyen, a többség normális.

Jean Sévillia így ír:

„»A jövőjükért nyugtalan fiatalok radikalizálódnak«. A Le Monde címe (1998. április 29.) mindent megtesz az olvasó riadóztatása érdekében. Milyen radikalizációról van szó? Talán a most felnövő nemzedék szavazta meg az ereszak, a gyűlölet, a dzsungel törvényét? Ilyesmiről szó sincs. A fiatalok – fejtí ki a cikk – zavarba ejt?

konzervatívoknak bizonyulnak. A baloldaliak van oka a félelemre. Az Association Jeune en question számára készített felmérés szerint a 15–29 évesek 58 százaléka már nem érzi magát biztonságban, 87 százaléka gondolja azt, hogy a családnak a társadalom alapsejtjének kell maradnia, csak 4 százalék szerint nincs szükség többé a házasságra. De az olvasó fájdmának még nincs vége. A fiatalok 59 százaléka véli úgy, hogy erélyesen kell harcolni a pornográfia ellen, 61 százalék szerint tiszteletben kell tartani az illetet, és csak 15 százalék szerint kellene a hasist szabadon vásárolható terméké tenni. »Nyugtalanító« eredmény – jegyzi meg a Le Monde. Ilyenek a fiatalok. Nem tisztelnek semmit. Még a laxizmust sem.

Harminc évvel '68 májusa után a történelem kereké megfordult. A gyerekek már nem úgy gondolkodnak, mint a szüleik: felmérésre?I felmérésre bebizonyosodik, hogy hisznek a hatalomban, a családban, a hagyományban. Még akkor is, ha egy szétszakadó társadalomban születtek, még akkor is, ha saját maguk is ezt a törést tükrözik vissza: a felbomlott családokból származók gyakran már nem házasodnak meg, vagy csak kés?n. De nézeteikben a család, a házasság vagy az erkölcs hivatkozási pontok.

Az egykori baloldali vagy jobboldali '68-asok ekkor ötven vagy hatvan év körüliek. A maguk húszéves elvei alapján irányítják magukat. De amikor a fiatalság kétségbe vonja eszméiket, ?k a konzervatívok, régi reflexeikbe kapaszkodva. Az erkölcsi értékek kérdésében az összes értelmiségi, kulturális és médiaapparátus kizárólag a '68-as május örökségének védelmét szorgálja."

Többek között fenti szöveg miatt vagyok biztos abban, hogy a Z generáció kisebbsége lett csak amaxofóbiás, szociális jetlagben szenved?, hetvenkét identitású idióta. Ráadásul Sévillia a nyugati ifjakról ír, Közép- és Kelet-Európában pedig eleve jobb a helyzet, mivel – mint már említettem – ezen a tájon nem volt ideje a társadalmaknak teljesen elhülyülni.

Ezen a tájon nem veszett el teljesen a vallási, a nemzeti és a nemi identitás, így a fiatalok többsége sem veszítette el mindezeket – vagyis önmagát. A mi Z generációnk eleve jobb helyzetb?I indul, mint nyugati társaik, éppen ezért ne a tereken mocskos diktatúrázó idióták meg Azahria törzsközönsége alapján ítéljük meg ?ket.

„[...] de élnek dolgozók itt, költ?k is b?ntelen, / és csecsszopók, akikben megn? az értelem [...]”

Dolgozók feltétlenül, költ?k kevesen, a csecsszopók pedig feln?ttek és ma huszonévesek. Nekik tudniuk kell, hogy nincs ma nagyobb és nemesebb lázadás, mint a normalitás, az identitás, a szuverenitás és a haza lázadása. A többi csak pótcselekvés és menekülés a semmi, az üresség és a feleslegesség el?! – a semmibe, az ürességbe és a feleslegességbe.

Gyertek, normális fiatalok! A haza számít rátok, ezeregy száz év története és hagyománya benneteket vár.

Április 12-én csak a Fidesz–KDNP!

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

